

Planine istočne Srbije

18. avgust 2019. godine

Udruženje Poželi želju

vikend akcija Borski Stol, Veliki krš i Malinik

vođa akcije Dejan V.

Nas 48 krenulo je u petak 16. avgusta u 16 sati iz Subotice ka Savači, odmaralištu na obalama Borskog jezera. Među nas 48 bilo je i četvoro učesnika iz Novog Sada, Bačke Topole i Beograda. Cilj ove planinarske akcije je bio uspon na najviše vrhove tri planine, Borski Stol 1155 m, Veliki krš 1148 m i Malinik 1158 m.

U odmaralište stižemo u 23.15 sati, smeštamo se u sobe, za subotu je planiran polazak u 8.30 sati do prevoja Cepe odakle se kreće na uspone tako da ne moramo rano ustati. Bez obzira na to ja se budim rano, obilazim peške malo okolinu odmarališta, spuštam se i do obale Borskog jezera. Još davne 1993. godina sam bio ovde desetak dana, teško se prisećam detalja sa obale jezera ali svakako je lepo ponovo biti ovde. U pola 9 krećemo ka prevoju Cepe, satičak vožnje uskim krivudavim putem sa jednim neplanskim zadržavanjem u Boru. Tako je to kada saobraćajna policija ima pojačanu kontrolu.

Na prevoju grupa se deli, njih 38 kreće na Veliki krš, za nas 10 cilj je Borski Stol. Grupa koja penje Veliki krš će posle uspona krenuti za nama na Borski Stol. Uspon od prevoja ka planinarskom domu pod Borskim Stolom vodi dobro markiranom stazom najpre strmo uzbrdo a zatim opušteneije sve do livade ispred planinarskog doma odakle je prelep pogled na stenu Borskog Stola. S obzirom da ne moramo da žurimo i uspon je u opuštanjem i laganijem ritmu sa čestim pauzama. Najduža pauza, ujedno je i dogovor sa domarom Nešom oko ručka i ostale potrošnje u domu. Mislili smo da smo se dogovorili, no, razvoj situacije kasnije pokazaće da baš i nismo najbolje prošli.

Do vrha Borskog Stola od planinarskog doma vodi uska stazica, ne može se pogrešiti jer skretanja gotovo da i nema, uspon je konstantan. Odlučujemo da se vratimo istim putem dole do doma i sačekamo ostatak ekipe. Po silasku stiže i druga grupa, većina njih se takođe penje na vrh Borskog Stola, sledi ručak, raskusuravanje sa Nešom, u tom finansijskom obračunu nismo najbolje prošli, ali svaka škola se plaća. Silazimo do autobusa i vraćamo se u Savaču na spavanje. Noć je takođe bila burna, mladi gosti odmarališta iz Turske su imali svoju noćnu zabavu. Nismo im ostali dužni, oko 5 ujutro taman kada su zaspali mi smo krenuli sa ustajanjem i pakovanjem. Nerešeno, red je da i mi uzmemo neki bod.

U nedelju je plan bio potpuno drugačiji, budimo se rano i već u pola sedam krećemo put Zlota, u prevodu to znači pola sata vožnje krivudavim asfaltnim putem. Polazimo zajedno, nas 48, stazom ka vidikovcu Kovej i vrhu Malinika. Posle 2 km grupa se ponovo deli na dve, ovaj put jača grupa ostaje sa 30 a slabija sa 18 učesnika. Do vidikovca staza je u stvari kolski šumski put, njime terenska vozila sigurno mogu proći bez većih problema. Tek povremeno se naziru stene Lazarevog kanjona, uglavnom je staza kroz šumoviti deo bez vidika. Posle dva sata uspona stižemo do račvanja staze, pravo vodi staza ka vrhu Malinika a desno staza za vidikovce. Ja sam sa grupom koja se opredelila samo za pešačenje do vidikovca skrenuo desno. Prijao je duži odmor na vidikovcima i uživanje u pogledu na stene Lazarevog kanjona.

U povratku smo išli delom istom stazom do račvanja, nastavili smo dalje ka Zlotskoj pećini gde smo nakon 13 km stigli oko 13 sati.

Oko 15 sati stigla je u ekipa koja je ispenjala vrh Malinika, sledila je poseta pećini pa povratak za Suboticu.

Odlična akcija, odličan vikend, bar za mene, odavno nisam imao priliku da osetim čar akcije kao učesnik a ne kao vodič, potpuno je drugačiji osećaj, mnogo mi je prijalo.

